

er gjort opmærksom paa af den ærede Ordfører, foreslaaet: „indtil Videre“. Det er vel nærmest en Indrømmelse af, at der kunde tænkes at komme en Borgmester, som interesserer sig mindre for Kjøbenhavns Fattigvæsens Børn end den nuværende, men det kan jo ikke faae nogen praktisk Betydning, fordi dette Forhold ikke kan forandres uden ved Lovgivningsmagten, og det vil jo kunne ske alligevel, selv om denne Bestemmelse ikke bliver indsat. Jeg kan vedblivende ikke forstaa, hvorfor Kjøbenhavns Fattigvæsen saa bestemt har modsat sig, at deres Pleiebørn maa komme ind under denne Lovs Bestemmelser. Jeg kan ikke tro, at det Tilsyn, som dette Lovforslag tilsigter, vil kunne komme til at kollidere med den i Kjøbenhavns Fattigvæsen bestaaende Ordning. Paa de allerfleste Steder vil det, efter hvad jeg antager, blive Præstens Hustru, der i forreste Række vil blive foreslaaet til at komme ind i Tilsynet, og selv om der kommer et Par Mænd eller Kvinder til, tror jeg ikke, at det vil foregribe Noget. Det vil tværtimod komme til at støtte Præsten i denne hans Gjerning. Men naar nu alligevel Mindretallet er gaaet med til denne Bestemmelse, er det kun sket, forudsat at der kan blive fastsat en bestemt Grænsse for, hvorlænge denne Lov gjælder, nemlig indtil 1893. Jeg kan ikke tro, at det kan være ubestemt, at Mindretallet fremsætter et saadant Endringsforslag. Hvis det skulde vise sig i de 5 Aar, at den i Fattigvæsenet bestaaende Ordning med Hensyn til dets Pleiebørn, er saa god, kan der jo ikke være Noget til Hinder for, at Lovforslaget forlænges. Men paa den anden Side kan man jo ogsaa tænke sig, at 5 Aars Erfaring kunde gaa ud paa, at der trængtes til forandrede Bestemmelser i dette Lovforslag, og saa kunde en Revision jo være gavnlig. Med disse Par Bemærkninger skal jeg tillade mig at anbefale Mindretallets Endringsforslag til en ny § 10, som jo altsaa gaar ud paa at „denne Lov gjælder til 1ste April 1893. Forslag til Forlængelse af Lovens Gyldighed eller til en Revision af den, bliver at fremsætte senest for den i 1892 sammentrædende Rigsdag.“

Styr: Naar jeg tager Ordet, er det nærmest foranlediget ved, at der, som det vil være det høie Thing bekendt, i Betænt-

ningen staar de Ord, at jeg var fraværende ved Betænkningens Bedtagelse; jeg føler det derfor som min Skyldighed at oplyse det høie Thing om, at Grunden til min Fraværelse var den, at særlige Omstændigheder, som der ikke her er Anledning til nærmere at forklare, gjorde det i høi Grad ønskeligt for mig at foretage en Visittatsrejse i mit Stift. Jeg erholdt dertil Permission fra Thingets ærede Formand indtil Mandag Aften, men jeg glemte at anmelde Fraværelsen for Udvalgets Formand, idet jeg ikke tænkte mig, at der skulde holdes Møde i Udvalget saa hurtigt. Men da det, der manglede egentlig kun var at understrive Betænkningen, om hvilken vi i alt Væsentligt vare enige, havde det jo heller ikke stor Betydning. Jeg maa, da jeg nu har faaet Ordet, maasse endnu tilføie, at jeg altsaa har været med til at arbejde i Udvalget og har været fuldstændig enig med Udvalgets Flertal. Da der er fremkommen et Endringsforslag fra Mindretallet, som gaar ud paa at tilføie en ny § 10, vil jeg i Anledning heraf udtale, at kjøndt jeg helst vilde være fri for denne Revisionsbestemmelse, vil jeg dog, efter den Smødekommethed, som det er mig en Glæde at anerkjende, at Mindretallet har viist i denne Sag for mit Vedkommende kunne stemme for den foreslaaede § 10, saafremt den høitærede Minister ikke har nogen Indvending at gjøre derimod.

Juslitsministeren (Kellermann): Jeg skal først bemærke med Hensyn til Endringsforslaget under Nr. 3, altsaa den nye § 10, at jeg ikke har Noget imod, at dette Endringsforslag vedtages. Jeg ser jo meget godt, at det er mere end en blot Revisionsparagraf, det er jo en Paragraf, som begrænses Lovens Varighed til 5 Aar, men jeg gaar ud fra, at i en Sag som denne, i et Emne som dette, er der ingen Fare for, at man ikke skulde vedtage Lovens Forlængelse, dersom den blot nogenlunde skulde have viist sig i disse 5 Aar at svare til sin Hensigt. Jeg kan ikke tro Andet, end at dette Emne, hvordan end Forholdene udvikle sig, hører til dem, som man nok kan blive enig om, forudsat, at der ikke skulde have dannet sig en almindelig Opinion om Lovens Uhelbighed, i hvilket Tilfælde der jo ikke kunde være Noget at indvende